

- c) Czy dyrektywa siedliskowa ma taki skutek prawny, że ocena oddziaływania na obszary Natura 2000 musi w sposób wyraźny odnieść się do oddziaływania planowanej inwestycji na chronione gatunki i siedliska, zarówno znajdujące się na terenie specjalnego obszaru ochrony, jak i na gatunki i siedliska znajdujące się poza jego granicami?
- d) Czy dyrektywa 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ze zmianami, ma taki skutek prawny, że ocena oddziaływania na środowisko musi w sposób wyraźny odnieść się do tego, czy planowana inwestycja będzie istotnie oddziaływała na gatunki wskazane w ocenie?
- e) Czy opcja, którą wykonawca rozważał i omówił w ocenie oddziaływania na środowisko czy też opcja, za którą opowiedziały się niektóre zainteresowane podmioty czy opcja, która była rozpatrywana przez właściwy organ – stanowi „zasadnicze rozwiązanie alternatywne” w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ze zmianami, nawet jeśli została ona odrzucona przez wykonawcę na wczesnym etapie?
- f) Czy dyrektywa 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ze zmianami, ma taki skutek prawny, że ocena oddziaływania na środowisko powinna zawierać wystarczające informacje dotyczące oddziaływania na środowisko każdego rozwiązania alternatywnego, co umożliwiłoby dokonanie porównania celowości poszczególnych rozwiązań alternatywnych z punktu widzenia ochrony środowiska; bądź że ocena oddziaływania na środowisko musi wyraźnie wskazywać, w jaki sposób zostały uwzględnione skutki środowiskowe poszczególnych rozwiązań alternatywnych?
- g) Czy – określony w art. 5 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2011/92/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, ze zmianami – wymóg by wybór dokonany przez wykonawcę, „uwzględnił skutki środowiskowe” dotyczy tylko wybranej opcji, czy też rozważanych zasadniczych rozwiązań alternatywnych, co wymaga ich analizy pod kątem ich skutków środowiskowych?
- h) Czy okoliczność, że szczegółowe zagadnienia dotyczące etapu budowy (takie jak lokalizacja zaplecza budowy i tras transportowych) zostaną ustalone w drodze decyzji wydanej po uzyskaniu zezwolenia, jest zgodna z celami realizowanymi przez [dyrektywę siedliskową], a jeśli tak to czy właściwy organ może zezwolić, aby wspomniane zagadnienia w kontekście każdego wydanego zezwolenia na inwestycję, były rozstrzygane w drodze jednostronnej decyzji wykonawcy, przekazywanej do wiadomości właściwego organu, a nie przez niego zatwierdzanej?
- i) Czy dyrektywa siedliskowa ma taki skutek prawny, że właściwy organ ma obowiązek udokumentować – w sposób wystarczająco szczegółowy i jasny, tak aby rozwiać wszelkie wątpliwości odnośnie znaczenia i skutków takiej opinii – zakres, w jakim przedstawiona mu opinia naukowa opowiada się za uzyskaniem dodatkowych informacji przed wydaniem zezwolenia na inwestycję?
- j) Czy dyrektywa siedliskowa ma taki skutek prawny, że właściwy organ ma obowiązek przedstawić powody lub szczegółowe powody odrzucenia wniosku swojego inspektora, zgodnie z którym przed wydaniem zezwolenia na inwestycję niezbędne jest uzyskanie dodatkowych informacji bądź przeprowadzenie badań naukowych?
- k) Czy dyrektywa siedliskowa ma taki skutek prawny, że właściwy organ, przeprowadzając odpowiednią ocenę ma obowiązek przedstawić szczegółowe i wyraźne uzasadnienie każdego elementu swojej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-498/17)

(2017/C 338/12)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków niezbędnych w celu doprowadzenia do zamknięcia w jak najkrótszym terminie, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1), składowisk odpadów, które nie uzyskały zgodnie z art. 8 tej dyrektywy zezwolenia na kontynuację działania jak też nie podejmując środków niezbędnych w celu zapewnienia zgodności z wymogami przewidzianymi w cytowanej dyrektywie w odniesieniu do składowisk, które uzyskały zezwolenie na kontynuację działalności, z zastrzeżeniem wymogów, o których mowa w załączniku I pkt 1 do tej dyrektywy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 lit. b) zdanie drugie i art. 14 lit. c) tej dyrektywy w odniesieniu do następujących składowisk odpadów: 1) Avigliano (Loc. Serre Le Brece); 2) Ferrandina (Loc. Venita); 3) Genzano di Lucania (Loc. Matinella); 4) Latronico (Loc. Torre); 5) Lauria (Loc. Carpineto); 6) Maratea (Loc. Montescuro); 7) Moliterno (Loc. Tempa La Guarella); 8) Potenza (Loc. Montegrosso-Pallareta: discarica la cui chiusura era prevista per il mese di settembre 2016); 9) Potenza (Loc. Montegrosso-Pallareta, discarica dichiarata come mai utilizzata); 10) Rapolla (Loc. Albero in Piano); 11) Roccanova (Loc. Serre); 12) Sant'Angelo Le Fratte (Loc. Farisi); 13) Campotosto (Loc. Reperduo); 14) Capistrello (Loc. Trasolero); 15) Francavilla (Valle Anzuga); 16) L'Aquila (Loc. Ponte delle Grotte); 17) Andria (D'Oria G.& C. s.n.c); 18) Canosa (CO.BE.MA); 19) Bisceglie (CO.GE.SER); 20) Andria (F.lli Acquaviva); 21) Trani (BAT-Igea s.r.l.); 22) Torviscosa (Società Caffaro);
- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków niezbędnych w celu doprowadzenia do zamknięcia w jak najkrótszym terminie, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, składowisk odpadów, które nie uzyskały zgodnie z art. 8 tej dyrektywy zezwolenia na kontynuację działania, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 lit. b) zdanie drugie tej dyrektywy w odniesieniu do następujących składowisk odpadów: 23) Atella (Loc. Cafaro); 24) Corleto Perticara (Loc. Tempa Masone); 25) Marsico Nuovo (Loc. Galaino); 26) Matera (Loc. La Martella); 27) Pescopagano (Loc. Domacchia); 28) Rionero in Vulture (Loc. Ventaruolo); 29) Salandra (Loc. Piano del Governo); 30) San Mauro Forte (Loc. Priati); 31) Senise (Loc. Palomabara); 32) Tito (Loc. Aia dei Monaci); 33) Tito (Loc. Valle del Forno); 34) Capestrano (Loc. Tirassegno); 35) Castellalto (Loc. Colle Coccu); 36) Castelvechio Calvisio (Loc. Termine); 37) Corfinio (Loc. Cannucce); 38) Corfinio (Loc. Case querceto); 39) Mosciano S. Angelo (Loc. Santa Assunta); 40) S. Omero (Loc. Ficcadenti); 41) Montecorvino Pugliano (Loc. Parapoti); 42) San Bartolomeo in Galdo (Loc. Serra Pastore); 43) Trivigiano (ex Cava Zof); 44) Torviscosa (Loc. La Valletta);
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów reguluje tzw. „istniejące” składowiska odpadów, czyli składowiska odpadów, które uzyskały już zezwolenie lub działały przed dniem 16 lipca 2001 r. – terminem transpozycji dyrektywy 1999/31/WE do prawa krajowego zgodnie z jej art. 18 ust. 1. W odniesieniu do takich składowisk, art. 14 dyrektywy 1999/31/WE stanowi, że do dnia 16 lipca 2009 r. właściwe władze państwa członkowskiego podejmują niezbędne prace w celu zagospodarowania składowiska w celu zapewnienia jego zgodności z wymogami ustanowionymi w dyrektywie [art. 14, lit. c) dyrektywy] lub ostatecznego zamknięcia składowiska [art. 14 lit. b) zdanie drugie dyrektywy].

Komisja twierdzi, że z informacji przekazanych przez Republikę Włoską w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi wynika, że żadne z tych dwóch zobowiązań nie zostało wypełnione w odniesieniu do 44 istniejących składowisk odpadów, w rezultacie czego Republika Włoska w odniesieniu do tych składowisk odpadów uchybiła zobowiązaniom, o których mowa w art. 14 lit. b) zdanie drugie i art. 14 lit. c) dyrektywy 1999/31/WE.